

Arrest

nr. 174 082 van 2 september 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bulgaarse nationaliteit te zijn, op 15 juni 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 18 maart 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 20 juni 2016 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 augustus 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 augustus 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker diende op 1 oktober 2015, onder een bijlage 19, een aanvraag in voor een verklaring van inschrijving in de hoedanigheid van werknemer in loondienst. Het bestuur weigerde op 18 maart 2016, onder een bijlage 20, het verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 51, § 2, tweede lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van, die op 01.10.2015 werd ingediend door: Naam: M., N. E.,

Nationaliteit: Bulgarije ; Geboortedatum: 07.11.1984 , Geboorteplaats: Troyan , Identificatienummer in het Rijksregister : (...) , Verblijvende te (...)

om de volgende reden geweigerd :

Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden overeenkomstig art. 40 §4 (wet 15.12.1980) om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie.

Betrokkene diende op 01.10.2015 een aanvraag van verklaring van inschrijving in als werknemer (art.40,§4,1° wet van 15.12.1980). Ter staving van zijn aanvraag legde betrokkene bewijzen van interimtewerkingstelling voor, nl.: intentieverklaring S. P., weekoverzicht interimtewerkingstelling dd 01.10.2015, tewerkstellingsattest S. P. 2015, loonfiches en interimcontracten voor onderbroken periodes van augustus tot december 2015.

Betrokkene kan alvast de inschrijving niet genieten als werknemer bij gebrek aan een geldige verklaring van indienstneming of werkgeversverklaring overeenkomstig het model van de bijlage 19 bis of gelijkwaardig (artikel 50, §2, 1° van het KB van 08.10.1981). Nergens uit het dossier blijkt dat hij op dit ogenblik is tewerkgesteld. Tevens blijkt uit nazicht van de RSZ – databank (Dolsis) dat betrokkene niet meer tewerk gesteld is geweest sinds 11.12.2015. Betrokkene kan bijgevolg de inschrijving als werknemer (art.40§4,eerste lid,1° - wet van 15.12.1980) niet genieten. Hij dient als werkzoekende te worden beschouwd.

Als werkzoekende dient betrokkene, overeenkomstig art. 50 §2, 3° - KB 08.10.1981, aan te tonen ingeschreven te zijn bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling of sollicitatiebewijzen voor te leggen en aan te tonen dat hij een reële kans maakt op tewerkstelling. Betrokkene heeft tot op vandaag geen enkel document van dien aard voorgelegd. Ook de langdurige inactiviteit van betrokkene doet niet meteen het beste vermoeden omtrent zijn kansen om in de nabije toekomst te worden tewerkgesteld. Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene verdere stappen heeft ondernomen om werk te zoeken. In het dossier ontbreekt verder elke mogelijke informatie omtrent eventuele diploma's, vaardigheden, een succesvol afgeronde sollicitatieprocedure of een concreet voorstel van een werkgever of andere bewijzen waaruit zijn reële kans op tewerkstelling zou blijken. Bij gebrek aan concrete bewijzen moet er dan ook besloten worden dat betrokkene onvoldoende heeft aangetoond een reële kans te maken op tewerkstelling waardoor het verblijfsrecht als werkzoekende (art. 40bis62,3° - wet van 15.12.1980) ook niet toegestaan kan worden.

Overeenkomstig art. 7 eerste alinea, 2° van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen wordt aan de betrokkene het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen aangezien hij in het Rijk verblijft buiten de gestelde termijn gezien het verblijf van meer dan 3 maanden als werknemer aangevraagd op 01.10.2015 hem geweigerd werd en dat hij niet meer toegelaten of gemachtigd is om hier te verblijven op basis van een andere rechtsgrond."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In het eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 40, §4, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht, van de rechten van verdediging en van de hoorplicht. Bovendien zou er sprake zijn van een manifeste beoordelingsfout. Hij betoogt als volgt:

"1. Dat dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing stelt dat verzoeker de inschrijving als werknemer niet kan genieten bij gebrek aan geldige verklaring van indienstneming of werkgeversverklaring. Dat verzoeker opmerkt dat hij ter staving van zijn aanvraag tal van bewijsstukken heeft neergelegd waaruit blijkt dat hij in België tewerkgesteld was van augustus tot december 2015. Dat geenszins om een afdoende manier door verweerder werd gemotiveerd waarom deze bewijsstukken van zijn tewerkstelling in België niet kunnen beschouwd worden als bewijs dat verzoeker wel degelijk als werknemer in België aan de slag is. Dat overigens verweerder nalaat rekening te houden met het feit dat verzoeker sedert april 2016 opnieuw aan de slag is als seizoenarbeider via A.-S. cvba (cf. stuk 2) en dus wel degelijk in België tewerkgesteld is. Dat derhalve sprake is van schending van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht en van een manifeste beoordelingsfout.

2. Dat dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing daarnaast stelt dat verzoeker de inschrijving als werkzoekende evenmin kan genieten omdat hij nalaat aan te tonen ingeschreven te zijn bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling of sollicitatiebewijzen voor te leggen en aan te tonen

dat hij een reële kans op tewerkstelling maakt. Dat verzoeker dienaangaande opmerkt dat hij nooit door verweerder werd uitgenodigd bewijzen van zijn inschrijving bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling of sollicitatiebewijzen voor te leggen en aan te tonen dat hij een reële kans op tewerkstelling maakt. Dat immers verzoeker op het ogenblik dat hij op 1 oktober 2015 een aanvraag voor een verklaring van inschrijving heeft ingediend bij de stad Gent hij via interim-contracten tewerkgesteld was. Gezien zijn tewerkstelling was verzoeker dan ook niet ingeschreven bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling of aan het solliciteren. Dat verweerder heeft nagelaten verzoeker alsnog uit te nodigen bewijzen van zijn inschrijving bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling of sollicitatiebewijzen voor te leggen en aan te tonen dat hij een reële kans op tewerkstelling maakt. Dat er derhalve sprake is van schending van de hoorplicht en van verzoekers rechten van verdediging nu verzoeker door verweerder geenszins werd uitgenodigd alsnog bewijzen van zijn inschrijving bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling of sollicitatiebewijzen voor te leggen en aan te tonen dat hij een reële kans op tewerkstelling maakt. Dat er derhalve de bestreden beslissing in elk geval niet afdoende gemotiveerd is en strijdig is met de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht. Dat verweerder heeft nagelaten voorafgaandelijk een grondig onderzoek in te stellen. Dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout."

2.1.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De motiveringsplicht verplicht de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Bij lezing van de toelichting van het middel blijkt dat de verzoekende partij daarin inhoudelijke kritiek levert, het weze vanuit louter feitelijk oogpunt, het weze vanuit het oogpunt van het materieel recht, en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven, vervat in de bestreden beslissing.

De motieven die de bestreden beslissing onderbouwen, kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Er wordt immers, met verwijzing naar de toepasselijke wetbepaling, met name artikel 40 van de vreemdelingenwet, gemotiveerd waarom het verblijf van meer dan drie maanden geweigerd wordt. De bestreden beslissing gaat aldus in op de door verzoeker aangehaalde elementen en neergelegde bewijsstukken.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitevinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de overheid bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoeker beperkt zich in zijn middel tot het opnieuw benoemen van de stukken die reeds werden beoordeeld door de verwerende partij en levert daarop kritiek. Hij gaat hiermee voorbij aan de marginale toetsingsbevoegdheid van de Raad, die in het kader van de wettigheidstoetsing niet bevoegd is om het oordeel van het bestuur over te doen. Het feit dat verzoeker het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde van de staatssecretaris volstaat evenwel niet om de motieven te weerleggen. De gemachtigde van de staatssecretaris is *in casu* alle pertinente gegevens nagegaan die hij noodzakelijk acht om zijn beslissing te kunnen nemen.

Er dient te worden opgemerkt dat verzoeker met zijn betoog niet aannemelijk maakt dat de verwerende partij op onzorgvuldige wijze tot de door haar gedane vaststellingen is gekomen dat hij niet heeft aangetoond een verblijfsrecht te kunnen genieten als werknemer. Verzoeker stelt dat hij ter staving van

zijn aanvraag tal van bewijsstukken heeft neergelegd waaruit blijkt dat hij in België tewerkgesteld was van augustus tot december 2015. Verzoeker gaat hiermee voorbij aan de motivering van de bestreden beslissing, waarin uitdrukkelijk wordt aangegeven dat hij inderdaad stukken heeft overgemaakt waaruit dit blijkt. Er wordt echter aangegeven dat verzoeker geen geldige verklaring van indienstneming of een werknemersverklaring, overeenkomstig het model van de bijlage 19bis of een gelijkwaardig document, voorlegde. Er wordt eveneens aangegeven dat nergens uit het dossier blijkt dat verzoeker “*op dit ogenblik is tewerkgesteld*” en dat uit het nazicht van de RSZ - databank (Dolsis) blijkt dat hij niet meer tewerkgesteld is geweest sinds 11 december 2015.

Verzoeker ontkent die motieven niet, nu hij zich beperkt te poneren dat hij bewijsstukken heeft neergelegd waaruit blijkt dat hij in België tewerkgesteld was van augustus tot december 2015, wat echter uitdrukkelijk wordt aangegeven in de bestreden beslissing. Verzoeker stelt dat niet op afdoende manier gemotiveerd zou zijn waarom hij niet beschouwd zou kunnen worden als werknemer in België, terwijl hij dienaangaande voorbij gaat aan het motief dat op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing nergens uit het dossier bleek dat verzoeker op dat ogenblik tewerkgesteld was en dat uit het nazicht van de RSZ - databank (Dolsis) blijkt dat hij niet meer tewerkgesteld is geweest sinds 11 december 2015. Verzoeker legde bovendien geen geldige verklaring van indienstneming of een werknemersverklaring overeenkomstig het model van de bijlage 19bis of een gelijkwaardig document voor. Verzoekers betoog omtrent het niet afdoende gemotiveerd zijn van de bestreden beslissing faalt.

Waar verzoeker verwijst naar een nieuwe tewerkstelling sedert april 2016, gaat hij eraan voorbij dat de bestreden beslissing dateert van 18 maart 2016, zodat de verwerende partij geen kennis kon hebben van die nieuwe tewerkstelling op het moment van het nemen van de bestreden beslissing. Waar verzoeker nog stukken toevoegt aan zijn verzoekschrift, dient te worden aangegeven dat de regelmatigheid van de bestreden beslissing wordt beoordeeld op grond van de stukken waarover verwerende partij beschikte op het moment van het nemen van de bestreden beslissing.

De verwerende partij ging niet op kennelijk onredelijke wijze na of verzoeker, op grond van de door hem voorgelegde stukken, eventueel een verblijfsrecht kan genieten in de hoedanigheid van werkzoekende. Verzoeker betwist die motieven niet, doch stelt dat hij nooit werd uitgenodigd bewijzen voor te leggen van zijn inschrijving bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling of sollicitatiebewijzen.

Uit de bijlage 19 blijkt dat verzoeker inderdaad, op 1 oktober 2015, een aanvraag indiende voor een verklaring van inschrijving in de hoedanigheid van werknemer in loondienst. Aan hem werd derhalve gevraagd bewijzen van verdere tewerkstelling en loonbrieven voor te leggen. Uit artikel 50, §2, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 blijkt bovendien expliciet welke stukken verzoeker diende voor te leggen teneinde gemachtigd te worden tot verblijf in de hoedanigheid van werknemer (of werkzoekende). Verzoeker, die overigens reeds verschillende aanvragen indiende teneinde gemachtigd te worden tot verblijf in de hoedanigheid van werknemer en werkzoekende, dient zich te bekwamen in de procedure die hij opstart. Verzoeker was er zich van bewust of diende zich ervan bewust te zijn dat zijn tewerkstelling een einde nam in december 2015, terwijl hij een verblijfsrecht nastreefde in de hoedanigheid van werknemer in loondienst. De plicht om zijn dossier te vervolledigen rustte derhalve op hem, zodat verzoeker zijn eigen nalatigheid niet aan de verwerende partij kan verwijten. De beslissing werd bovendien pas op 18 maart 2016 genomen, zodat verzoeker, na zijn laatste tewerkstelling, ruimschoots de tijd had zijn aanvraag te actualiseren. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt niet in dat het bestuur er steeds toe gehouden is bijkomende stukken aan de betrokkene te vragen wanneer blijkt dat de door hem ingediende stukken niet meer actueel zijn en wanneer de betrokkene ook moet weten dat die stukken niet meer actueel zijn, aangezien zij op zijn eigen toestand betrekking hebben (RvS 12 maart 2013, nummer 222.809).

Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 87 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

De verzoekende partij heeft de mogelijkheid gehad naar aanleiding van de aanvraag naar behoren en daadwerkelijk haar standpunt kenbaar te maken in het kader van de administratieve procedure. Ten overvloede kan uit de rechtspraak van het HvJ worden afgeleid dat het hoorrecht evenmin impliceert dat de bevoegde nationale autoriteit de verplichting zou hebben om de betrokkene, nadat deze reeds de mogelijkheid heeft gehad alle relevante informatie op dienstige wijze aan verweerder over te maken, voorafgaand aan het bezwarend besluit in kennis te stellen van het voornemen om de aanvraag af te

wijzen en van de motieven waarop hij het besluit wil baseren (zie naar analogie HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M. t. Ireland dictum* en conclusie advocaat-generaal Wathelet van 25 juni 2014 in de zaak C-249/13 *Boudjlida t. Préfet des Pyrénées-Atlantiques*, §§79 en 82).

Verzoeker maakt een schending van de opgeworpen wetsbepalingen en beginselen niet aannemelijk.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. In het tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 14, 15, 28 *juncto* artikel 31 van de richtlijn 2004/38, van de motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht, van de rechten van verdediging en van de hoorplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel. Hij betoogt als volgt:

“Art. 14 van de burgerschapsrichtlijn stel het volgende : (...).

4. In afwijking van de leden 1 en 2 en onverminderd het bepaalde in hoofdstuk VI, kan in geen geval een verwijderingsmaatregel ten aanzien van burgers van de Unie of hun familieleden worden genomen indien:

a) de burgers van de Unie werknemer of zelfstandige zijn, of b) de burgers van de Unie het grondgebied van het gastland zijn binnengekomen om werk te zoeken. In dit geval kunnen zij niet worden verwijderd zolang zij kunnen bewijzen dat zij nog immer werk zoeken en een reële kans maken te worden aangesteld.

Art. 28 van de burgerschapsrichtlijn stel het volgende : (...). Dat verzoeker van oordeel is dat in casu, gelet op de art. 14 en 28 en de procedurele waarborgen vervat in het art. 15 io.31 van burgerschapsrichtlijn, verweerder geenszins zomaar kon overgaan tot het nemen van een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten dd. 12 november 2014 en gehouden was een evenredigheidstoetsing door te voeren vooraleer een beslissing te nemen waarbij verzoekers verblijf op het Belgische grondgebied wordt geweigerd. Dat verweerder gehouden was, alvorens een beslissing te nemen ten aanzien van verzoeker, Unie-burger, rekening te houden met verzoekers duur van zijn verblijf in België, zijn familieleden in België,... Dat verweerder gehouden was, alvorens een beslissing te nemen, minstens verzoeker (uit te nodigen voor een verhoor. Dat de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting, het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsprincipe en verzoekers rechten van verdediging door verweerder ernstig werd geschonden. Dat er sprake is van schending van de art. 14, 15, 28 io. 31 van de burgerschapsrichtlijn, van het evenredigheidsbeginsel en van de motiverings-en de zorgvuldigheidsplicht.”

2.2.2. De wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen is op 1 juni 2007 in werking is getreden, zodat de omzetting van de richtlijn 2004/38 EG is geschied en verzoeker zich wat de artikelen betreft die in de richtlijn zijn opgenomen niet langer op de directe werking van de richtlijn kan beroepen. Bovendien beroept verzoeker zich op artikel 28 van de richtlijn 2004/38, dat van toepassing is op een *“besluit tot verwijdering van het grondgebied om redenen van openbare orde of openbare veiligheid”* wat *in casu* niet het geval is. Artikel 14 van de richtlijn is van toepassing op het behouden van het verblijfsrecht, terwijl verzoeker nooit werd gemachtigd tot verblijf van meer dan drie maanden. Zijn verwijzing naar voormelde bepaling van de richtlijn 2004/38 is derhalve niet dienstig.

De geldende regelgeving werd geëerbiedigd, de motivering van de bestreden beslissing laat toe om kennis te nemen van de determinerende motieven van de bestreden beslissing in het licht van die regelgeving, en er wordt niet aangetoond dat de bestreden beslissing is gebaseerd op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zou zijn.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee september tweeduizend zestien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. MILOJKOWIC